

6 mill. tallet besluttedes før krigen

Af Dr. phil. Christian Lindtner

Blandt de uløste gåder om Holocaust hører en alvorlig anklage fra jøder om, at zionistiske ledere i USA var parate til at ofre de europæiske jøder for dermed at få staten Israel som en slags rekompensation.

Rædselsberetningerne om Holocaust byder stadig forskerne på nye gåder og tankevækkende overraskelser.

Hvordan Holocaust skete, og hvorfor, hvor og hvornår osv., rejser omstridte spørgsmål, som den menneskelige forstand kan have svært ved at fatte. Vi synes ofte at bevæge os i det ubegribelige, hvor en mytisk målestok må lægges til grund for historiske forklaringsforsøg. Ikke mindst spørgsmålet om ansvarets placering har givet fagfolk anledning til grublerier, lærd uenighed og bitre anklager.

Nogle anbringer det hos Hitler, men andre påpeger, at der ikke foreligger nogen dokumentation for, at Hitler i ord eller i skrift har beordret folkemordet på de seks millioner. Den fremtrædende amerikanske forsker, professor Raul Hilberg, mener derfor, at Hitler må have udstedt sin frygtelige ordre ved tankeoverførsel, "an incredible meeting of minds, a consensus, mind-reading by a far-flung bureaucracy". Uden at nogen har sagt eller skrevet et ord, skal tyske embedsmænd og tyske borgere således have myrdet millioner af jøder som følge af en telepatisk ordre. Andre spørger, hvorfra professor Hilberg har sin viden herom? Da der heller ikke foreligger dokumentation for tysk tankelæsning, synes også Hilberg selv at støtte sig til mytisk tankelæsning. En usædvanlig historisk metode! Selv Hilberg må vel indrømme, at der ikke til dato er noget belæg for, at det tyske samfund nogensinde er blevet styret ved tankelæsning.

Andre mener, at ansvaret må placeres hos det tyske bureaukrati, ikke hos enkeltpersoner. Millioner af jøder blev altså udryddet af en kæmpemæssig kontormaskine, uden at noget menneske kunne stille noget op. Andre, især jødiske og kristne teologer, placerer ansvaret hos Gud, som jo vitterligt "lod det ske". Nogle lærde folk mener at se et bevis herfor deri, at Gud gjorde bod for sin ugerning ved efterfølgende at give jøderne staten Israel som plaster på det sår, der aldrig kan heles. Andre, som Elie Wiesel, mener at Gud (Jahve) handlede så grusomt, at vi mennesker nærmest må overveje at have medlidenhed med Ham. Holocaust hænger efterhånden så nøje sammen med religion, at det føles helt naturligt, når moderne videnskabelige opslagsværker om religion ofrer rigelig spaltepads på Holocaust (f. eks. The HarperCollins Dictionary of Religion 1995). Også Paven har som bekendt kaldt Auschwitz for det moderne Golgata. Her fandt århundredets millionkorsfæstelse jo sted.

Det mystiske element i Holocaust antydes af professor Elie Wiesel fra Boston University, når han f.eks. skriver, at "mange begivenheder sker, men er ikke sande; andre er sande, men finder ikke sted". Fra et religiøst synspunkt behøver sandheden altså slet ikke at høre hjemme i historisk rum og i tid.

Men der er også en mindre kendt gruppe jøder, som placerer en stor del af ansvaret på de zionistiske ledere, der var parate til at ofre de europæiske jøder for dermed at få staten Israel som en slags rekompensation. Akkurat som Abraham var parat til at ofre Isak - i Første Mosebog 22, hvorfra udtrykket holocaust historisk set jo stammer. For disse jøder udgør zionismen en fare, åndelig og fysisk, for det jødiske folks eksistens. De minder os om, at "Esau hader Jacob", og beskylder zionistledere som C. Weizmann, Greenbaum, Sharett, Ben Gurion, S. Wise og mange andre for at være "jødiske krigsforbrydere", der vil ofre andre jøders blod for selv at vinde land. Om alt dette kan man læse hos Reb Moshe Shonfeld: The Holocaust Victims Accuse, Brooklyn 1977. Den jødiske historieprofessor Yehuda Bauer kommer også ind herpå i sin nye bog Freikauf von Juden?

Frankfurt/M 1996.

Denne jødiske minoritet samler sig navnlig omkring den betydningsfulde rabbiner Michael Dov Weissmandel (1903-1956). Weissmandel var leder af en jødisk undergrundsorganisation i Slovakiet, og under krigen ydede han en stor indsats for at redde og hjælpe polske og slovakiske jøder, ligesom han også indsamlede oplysninger om mord på polske jøder. Disse oplysninger lod han gå videre til udlandet. Samtidig førte han omfattende korrespondance med jødiske organisationer og privatpersoner, især med henblik på at opnå økonomisk støtte til at frikøbe jøder fra tysk fangenskab og deportation.

Da den tyske jødepolitik dengang primært gik ud på at fjerne jøderne fra Europa, er der intet overraskende i, at tyske embedsmænd viste interesse for Weissmandels bestræbelser på at få løskøbt jøder fra deportation. En af Weissmandels folk, Solomon Gross, havde således allerede i 1941 knyttet frugtbare kontakter til Himmlers repræsentant i Pressburg, Dieter Wisliceny.

Men det viste sig umuligt at få de udenlandske zionistledere til at finansiere løskøbelsen af de deportationstruede jøder i Europa. Denne uvillighed afstedkom det paradoks, at de tyske myndigheder, især Himmler, faktisk viste større interesse for at redde jødiske liv, end de udenlandske zionister gjorde. (Nogle ledere, f.eks. Nahum Goldmann, har efter krigen medgivet, at man ikke gjorde nok for at hjælpe de europæiske jøder.)

Det var ellers tunge argumenter Weissmandel fremførte i et af sine breve fra maj 1943: " Vi (jøder) har allerede betalt en meget høj pris", skrev han, " med fire millioner rene og hellige sjæle, som er myrdet og kvalt i gaskamrene og krematorierne i Belzitz og Melkini osv.". Tre millioner dollars kan redde én million jøder, skrev Weissmandel. Men zionisterne i USA vendte ham det døve øre. Weissmandel blev bitter.

Man anklagede zionisterne for at have erklæret Tyskland krig. "Judea Declares War on Germany", stod der allerede på forsiden af Daily Express 24. marts 1933. Og umiddelbart før krigen brød ud i 1939, gentog Weizmann en lignende krigserklæring over for offentligheden og den britiske regering. Ja, allerede i 1917 (også 24. marts) stod på forsiden af The New York Times at læse: " Rabbi Wise Ready for War". Der var utallige lignende krigserklæringer mod Tyskland i disse år. Weissmandel og de tyske jøder protesterede, det var dem, ikke zionisterne, der kom i klemme. De følte, at en krig mod Tyskland ville bringe de europæiske jøder i fare. Og i 1941 udgav en af Roosevelts jødiske rådgivere en bog, hvis titel taler for sig selv: Germany Must Perish! Bogen blev positivt modtaget i USA og bidrog til, at Hitler i harme skærpede kursen over for europæiske jøder.

Dette var amerikanske zionister ganske på det rene med. De forudså Holocaust. Allerede 31. oktober 1919 skrev det kendte ugeblad The American Hebrew om en holocaust, der omfattede 6.000.000 jøder, hvis liv trues af "krigens frygtelige tyranni og en bigot tørst efter jødisk blod" (s. 582). Også Chaim Weizmann talte gerne om de " 6.000.000, der var dømt til at være indespærret, hvor man ikke ønskede dem". Dette var allerede i 1936. I december 1938 meddelte tre amerikansk-jødiske organisationer, at de understøttede " de 6.000.000 jødiske ofre for politisk forfølgelse og økonomisk nød i Central - og Østeuropa " (The New York Times, 13. januar 1939).

Det må altså meget tidligt have stået klart for amerikanske zionister, at en krig med Tyskland ikke blot var ønskelig, men at den også ville medføre en holocaust på 6.000.000 jøder.

Fra russiske jøder lød lignende profetiske røster. Den berømte Ilja Ehrenburg konstaterede således allerede 4. januar 1945 med overraskende klarsyn, at nationalsocialismen havde kostet " 6 millioner jødiske ofre". Dette tal blev omsider juridisk stadfæstet i Nürnberg-dommen 1. oktober 1946: " Adolf Eichmann, som af Hitler havde fået overdraget at gennemføre programmet, har vurderet mordet på jøder til 6 millioner. De fire millioner blev dræbt i udryddelseslejre".

Dermed var den gamle profeti om en holocaust på 6.000.000 jøder gået i opfyldelse. Herfra gik tallet

ind i vore historiebøger og i den almindelige bevidsthed. I Nürnberg var det dog ikke de gamle profetier, man støttede sig til, men tilståelser og udsagn fra tyske vidner. Disse tilståelser var fremkommet under forhør af de tyske krigsfanger, især kommandant Höss fra Auschwitz, og to af Eichmann tidligere medarbejdere.

Dette havde næppe været muligt, uden Weissmandels indsats. Forhistorien er denne: 7. april 1944 lykkedes det to slovakiske jøder (R. Vrba og A. Wetzler) at flygte fra Auschwitz. Vrbas og andres oplysninger blev videregivet og bearbejdet for at indgå i de allieredes War Refugee Board Report, som blev offentliggjort i november 1944. I kraft af en særlig hukommelsesteknik havde Vrba kalkuleret, at der i perioden fra april 1942 til april 1944 var blevet "gasset" 1.765.000 jøder i Auschwitz-Birkenau. Disse tal benyttede de allierede, da man forhørte de tyske fanger. Først benægtede SS-officererne, men tilstod omsider, og dermed blev tallet 6.000.000 omsider officielt. Nu kender alle det.

Forskningen står dog stadig over for uløste gåder. Standardværkerne om Holocaust synes helt at have overset de " fire millioner som blev myrdet og kvalt i gaskamrene og krematorierne i Belzits og Melkini osv." allerede før maj 1943. De store krematorier i Birkenau blev jo først færdige til brug netop omkring dette tidspunkt. Også her myrdedes ifølge kronvidnerne 4-5.000.000 jøder i gaskamrene. Da vi, som bekendt, ene og alene har vidnerne at holde os til, bliver der store problemer med tallene. Det er svært at forstå, at de polske myndigheder i 1990 tillod sig at reducere ofrene i Auschwitz-Birkenau til omkring 1.000.000, dvs. med omkring 3.000.000. Man må huske, at tallet 4.000.000 jo stammede fra jødiske gaskammervidner i 1945. Og tallet blev sanktioneret af Paven, som besøgte Birkenau i både 1979 og 1982. Hvordan kan man affærdige og underkende de vidner, hvis vidnesbyrd jo er det eneste, man har at holde sig til? Man forstår, at dette har vakt jødisk harme.

Måske skal vi tænke på Elie Wiesels visdomsord for at fatte lidt af denne gåde. Holocaust er ikke blot en kæmpeforbrydelse, men også, som teologerne siger, unik og næsten ubegribelig.

(Denne artiklen blev først bragt i Kristeligt Dagblad, den 4. september 1997 under overskriften "Esau hader Jakob - jøder anklager jøder". Artiklens offentliggørelse udløste en protest fra Mosaisk Troessamfund.)

Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning. www.holocaust.nu